

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortset fra No. 51.)

"Velan, vi ville gaa sammen, Elsiebeth. Det bliver mørkt, og det regner, men det skader intet. Vi ville tage en Drosche i Drifordstreet, kjøre et Stykke op og gaa videre til Fods."

"Men hvorhen gaa vi da egentlig?"

"Jeg har Lyst til at se nogle af vor Adels Huse."

Hvor gjernede den gamle Tjenestepige endnu havde spurgt videre, saa vovede hun det dog ikke; hendes Hertsabs Maade at tale paa afholdt hende derfra. Hun skyndte sig med sin Afstemsnaab for snart at blive færdig til at gaa ud.

Dolores indhyllede sig i sin lange Regnkaabe, og begge forlod Huset.

XLII.

Grosvenor-Square.

Det regne og var meget mørkt, da de traadte ud paa Gaden. Lygterne brændte kun svagt, den barste Vind rev næsten Paraplyen ud af Elsiebeths stærke Haand. Det var en Aften i hvilken en Kvinde kun i yderste Nødsfald vover sig ud, man saa kun derfor hilt og her et koindeligt Bæsen undervejs, og selv Mændene skyndte sig for at komme under Tag.

Elsiebeth havde ogsaa haft Lyst til at bede sin unge Frøken om at vende om og gaa hjem til sit varme Bærelse, naar ikke Tanken om Dolores' bekynrede Ansigt havde forhindret det.

"Dette glædesløse, forladte Liv tynger paa den stakkels, unge Pige," tænkte hun. "Naar hun dog blot vilde tage Hr. Melcombe! Hun har sandsynligvis i Dag mødt mange fornemme Folk i Parken og har nu Lyst til at se deres Huse. Hun er gaaet ud i Aften før en Afkøslings Skuld; thi naar hun vilde se et agte adeligt Palæ, saa behøvede hun kun at betragte Grey Sankt Maurs. Men hun vil sandsynligvis ikke gaa der hen, fordi hun er løben bort fra ham, efter at Lady Victoria havde sagt, at det ikke passede sig, at hun blev der. Denne Spaseretur er kun et Indfald af den stakkels lille."

De gik endnu et Stykke videre, tog derpaa en Drosche og kjørte til North-Dudley-Street. Her forlod de igjen Bognen.

"Ved De nu, hvor De skal gaa hen, Frøken Dolly?" spurgte Elsiebeth angstelig. "De er jo fremmed her."

"Det er vel sandt; men jeg har studeret min Plan over London og kan derfor lige saa godt finde mig til Rette, som om jeg allerede havde været her før. — Træk din Hætte over Hovedet, Elsiebeth, saaledes som jeg har gjort, og vi kunne da træffe Regnen. Jeg vil ikke gjærne have, at du slaar Paraplyen op; vi maa undgaa alt, hvad der kan vække Opmærksomhed."

De gik ned ad North-Dudley-Street til de kom til Grosvenor-Square. Elsiebeth blev tævet ved sin Frøkens Side, da hun gik over Pladsen og søgte efter et bestemt Husnummer.

Endelig havde hun fundet Glenmorris-House og blev staaende foran det, idet hun lænede sig op imod Jerngitteret.

Mobtagelseslovelset laa i første Etage. Det forreste Bærelse til højre i Stuen var Lady Glenmorris' Frostskovrelse, undertiden tog hun ogsaa imod Besøg her.

Det var højt og luftigt havde et smukt malet Loft og elegante Møbler. Tæt dertil sluttede saa den store Spisestue.

Paa den anden Side af Forstuen laa i direkte Rækkefølge Vognrelset, det almindelige Frostskovrelse og en stor smuk Vinterhave. Vognrelset var mørkt, men det følgende klart oplyste Bærelse kunde man godt overse ude fra, da Skodder og Gardiner endnu ikke var tagne for.

I Kammeren brændte en klar Kulild. Kostbare Vascer med blomstrende Planter stod paa Kammeringens og paa forskellige Bord. Indige Staturer stod rundt om, værdifulde Malerier prydede Væggene, silkebetrakne Sofaer, Gyngestole og alle mulige bekemmede Møbler, som den moderne Smag har opfundet, stod hilt og her i hyggelige Kroge. For den gamle Elsiebeths Djele saa det ud som et Jernalb.

Døren gik op, og en Dame traadte ind og blev staaende under Lysekronen, hvori der brændte Vokslys. Hun var i fuld Selskabsdragt. Over en Underkjole af purpurrodt Fjøl med langt Slæb saldt en elfensfarvet Overkjole af Silke, som var dybt nedringet og lod se de blændende hvide Skuldre og den stærke Svanehals. Og saa de runde marmorviede Arme var ubedækkede. Paa Handen, Brystet og Armene lyne og funkle Edelstene.

Elsiebeth greb overrasket fat i sin unge Hertsabs Arm. "Det er Frøken Earle," raabte hun. "Frøken Earle! Men se dog blot disse Edelstene! Hoorledes kommer hun til Brillianter? — Er det da Frøken Earle, eller er det ikke hende?"

Lady Glenmorris var eftertænkfuld og bedrøvet. Hendes gyldne Haar var kunstigt sat og krøllet efter den nyeste Mode, og en silkeblød Haarlot saldt langt ned over den ene Skulder. Hendes regelmæssige, udtryksfuldt Træk forekom Dolores yndigere end nogen Sinds. Thi nu havde hun overbevist sig om, at denne kongelige Koindestillelse virkelig var hendes Moder — den fortabte Queenie Redburn.

Damen nærmede sig Kammeren — hendes Fjølslæb gled i rige Følber hen over Tappet — og ringede. En Tjener traadte ind, mobtog en Befaling og forspandt. Straks derpaa traadte en Kammerpige ind med bløde varme Shawler paa Armen.

"Hun gaar ud," hviskede Elsiebeth. "Det er endnu tidligt hun skal til Middagsfest."

Kammerpigen fjærned sig igjen, sandsynligvis for at udføre en ny Befaling.

Kort derpaa traadte en ældre Barnekone ind med et venligt intelligent Ansigt. Hun bar en prægtig, sund Dreng paa hende seksten Aar. Hun havde Lord Glenmorris' sorte Djele og Haar.

Dolores' Hjerte bankede højt og hurtigt.

Ho vad vilde der nu ske? Var hendes Moder Opdragerinde for den lille Krøvel til Kings-Holm?

Damen tog Barnet paa Armen, og Udtrykket i hendes Ansigt var som en Aabenbaring for Dolores. — Denne Dame i den fyrstelige med Brillianter prydede Kjole var ingen lejet Opdragerinde. Høgte Moderskærlighed straalende ud af hendes Djele, forklarede hendes Ansigt og spillede i det søde Smil om hendes Læber! Hun trykkede Barnet til sit Bryst, og snakkede og legede med det. De smaa Hænder greb efter det funklende Halsbaand af uskattelig Verdi og turde lege med det.

"Det er dog ikke Frøken Earle," sagde Elsiebeth, idet hun trak Vejret dybt. "Jeg har kun bildt mig det ind. Det er en fornem Dame med hendes Barn. Frøken Earle har sit Haar sat anderledes og er ikke halv saa smuk."

Dolores saa paa det henrygende Syn med skinnende, utaalelig Smerte. Det var hendes Moder; men hun var ingen Lærerinde, men Lady Valeria Glenmorris. Denne Opdragelse var nedslaaende. Ho vad stude hun tænke om alt dette? Kjendte Lord Glenmorris sin Hustrus Fortid?

"Hun gaar sandsynligvis til et Middagsfest i det lige over for liggende Hus, hvor vi saa, at Fortovet blev belagt med Tapper. Kløffen er næsten ni, og det er paa Tide, at hun gaar," sagde Elsiebeth.

Den lille Pantomime inden for spillede videre.

Lord Glenmorris traadte ind, og ved Synet af ham syntes hans Hustrus Ansigt at forstene. Hun overgav Drengen til Barnekonen, Faderen kaldede for ham, kyssede ham og sendte ham derpaa bort.

I samme Øjeblik kom en Mand med raste Skridt ned ad Gaden og blev uvilkaarlig staaende, da han saa de to Kvindestikkelser.

Elsiebeth vendte sig om, betragtede ham nærmere og gjenkjendte ham med et Udbrud af Glæde.

Det var Gifford Melcombe i den fineste Selskabsdragt med en Blomst i Knaphullet. Han var paa Vejen til det Hus, som Elsiebeth havde betragtet som det, hvor der skulde være Middagsfest. Lyset, som der skimtede ud af Bærelset belyste fuldstændig hans Ansigt, medens Elsiebeth, der stod i Skyggen, kun blev gjenkjendt af ham paa sin Stemme og Dialekt.

"Elsiebeth!" raabte han. "Og ogsaa De, Dolores?"

Den unge Pige traadte rask tilbage for at faa ham bort fra Huset. Det var hende pinligt, at ogsaa hun skulde opdage, at Frøken Earle og Lady Glenmorris var en og samme Person.

"De her?" stammede hun. "Kom med, Hr. Melcombe."

I det samme de traadte ud fra Skyggen, bemærkede den tiltalte hendes Dødblegthed og hendes fortraklede Blik og rettede derfor ogsaa sin Opmærksomhed paa det oplyste Bærelse.

"Tag min Arm, Dolly," begyndte han blidt, "vi ville gaa nogle Skridt videre, lidt Bevægelse vil gjøre Dem godt. Elsiebeth, vi ville ikke gaa ret langt."

Elsiebeth blev staaende paa sin Plads, stjont en Tjenestepige lige rullede Gardinerne ned, og hun altsaa intet mere kunde se.

Melcombe lagde Dolores' Haand paa sin Arm og gik langsomt med hende ned ad Gaden.

"Ho vad vilde De foran dette Hus, Dolly?" spurgte han.

"Ved De, hvem det tilhører?"

"Ved De det?" spurgte Pigen hastig.

"Jeg? — Ja — men De?"

"Altsaa ved De, at min Moder ikke er nogen Lærerinde, ikke hedder Frøken Earle, men at hun er Lady Glenmorris, en rig og fornem Dame?"

"Ja jeg ved det. Men hoorledes opdagede De denne Kjendgjerning? Dog vel ikke af hende selv?"

Dolores lod det Spørgsmaal ubesvaret og fulgte kun sine egne Tanker.

"Var den Herre hendes Høgtefælle?" spurgte hun videre.

"Ja; det var Lord Glenmorris."

"Og Drengen? — Er det hendes Barn?"

Stinnig Smerte laa i den unge Piges Stemme.

"Ja, Han er hendes eget Barn, Hugo Paget, Lord Templehurst kaldet efter hans Faders anden Titel. Denne lille Dreng er bestemt til stor Ære, Dolores."

"Og dette er hendes Hjem? — Hun har en Høgtefælle, en Son, Rang, Rigdom — alt! — og jeg holdt hende for overanstrengt — bad hende om at lade mig sørge for sig — og imens tilhørte dette Palæ hende, byder hun over et stort Tjenestefolk! — Det er safsomt, utroligt! Jeg formaar ikke at fatte det."

"Men hoorledes har De opdaget, ho vad man saa omhyggelig har skult for Dem?" spurgte Melcombe igjen.

"Jeg saa hende i Eftermiddag i Parken. Hun vises mig som Sæsonens Skønhed, som Lady Glenmorris. — Jeg tvivlede, mistroede mine egne Djele — og kom her hen, for endnu en Gang at se hende eller i det mindste hendes Hus. — Jeg tvivler nu ikke mere — jeg har gjenkjendt hende — hun er min Moder."

De havde naaet Enden af Gaden og vendte derfor om og gik tilbage igjen.

Da Elsiebeth igjen hørte Melcombes Skridt og saa de to Stikkelser saa fordybede i deres Samtale tænkte hun, at han paa ny beslede til Dolores, og at hun endelig hørte ham.

"Hoorledes opdagede De da, Hr. Melcombe, at Lady Glenmorris var den fortabte Queenie Redburn?" spurgte Dolores.

"Stal jeg tilstaa Dem Sandheden? — Ja, jeg vil, Dolly, thi Tilstaaelse er Tid synes mig nu at være kommen nær."

"Jeg var den Mand's Ven, som hun holdt for sin Høgtefælle, har kjendt hende for mange Aar siden, endnu før De blev født, som Queenie Keith. — Da Tilfældet aabenbarede mig Deres Hertsabs paa Kinkof Slot, besluttede jeg at søge efter Deres Moder. I et stort Selskab traf jeg sammen med den stolte Lady Glenmorris og gjenkjendte i hende den utydelige Pige, som jeg søgte efter. — Jeg fortalte hende om Dem; hun langtes efter Dem, hendes Datter, men vovede ikke at anerkende Dem! — Hun bønbadt mig om at skjule hendes Hemmelighed for enhver selv for Dem. — Jeg har ogsaa hidtil holdt mit Ord. Men da De nu selv har opdaget Sandheden, kan De ikke dable mig for, at jeg har sagt Dem alt."

"Jeg læste i Burkers Kalender, at Lord Glenmorris ægtede en Valeria Calthorpe. Hoorledes kom hun til dette Naavn?"

"En Dame tog hende med til Italien og adopterede hende. Efter sin anden Moders Død ægtede hun Lord Glenmorris. Hun har arvet Calthorpernes store Rigdom."

De var nu igjen komne nærmere hen til Glenmorris-House. Elsiebeth skulde sig i den dybe Skygge; thi Bognen holdt ved Fortovet. Porten blev lukket op og et Lyskvar saldt ud paa de fugtig glinsende Stene. En Tjener kom ud og lagde et Tæppe hen til Bognen, en anden Tjener holdt den udfærdige Paraply over Lady Glenmorris. Hun steg hurtigt ind, hendes Høgtefælle fulgte hende, og de kjørte til den anden Side af Pladsen. Porten blev igjen lukket, og Glenmorris-House indhyllede i Tausch og Mørke.

"Det er meget haardt, at De maa fortjene Deres eget bedste Underhold, medens Deres Moder er omgivet af Pragt og Glans," bemærkede Melcombe. "Det synes hjertesløst."

"Ti stille!" raabte Dolores lidenskabelig. "Kjender Lord Glenmorris Fortiden?" vedblev hun efter en længere Tausch.

"Nej, hun har ikke vovet at tilstaa ham alt. Han tror, at hun er en født Calthorpe og har ingen Anelse om hendes Ungdoms Tilfælfelser."

En fag, smertelig Stønnen trængte sig frem over Dolores Læber.

"Lord Glenmorris har altsaa aldrig hørt noget om en Queenie Redburn?" spurgte Dolores videre.

"Aldrig!"

"Og hendes — hendes Skønhed er han utjent?"

"Ganske utjent. Han er den personificerede Stoltthed; jeg tror han vilde forstøde hende, hvis han fik Sandheden at vide."

"Gode Gud!"

"Han vilde sige, at hun havde bedraget ham, da hun ikke havde tilstaaet sin Ungdomsbrøde for ham, vilde anse sit Naavn for vanæret. — Hun elsker ham varmt og inderlig! Naar hun skulde forlade ham, sin Son og sit Hjem, vilde hun dø."

"Hvem — hvem kunde forraade hende?" hviskede Dolores sagte.

"Kun vi to, Dolores, kjende denne skædelige Hemmelighed," forklarede Melcombe. "Altsaa kan den kun forraades af os."

"Vi — forraade? Jeg — jeg vilde hellere selv gaa til Grunde, end at jeg vilde tilstaa, at jeg var beslagtet med hende."

"Og jeg," sagde Melcombe stolt, "vil ogsaa i Fremtiden tie af Kjærlighed til Dem."

Dolores troede at høre sin Stæbnes Dom.

"Undertiden synes jeg, det er min Pligt at fortælle Lorden denne Historie," sagde Melcombe blidt, "men jeg har tiet, fordi jeg elsker Dem, Dolores, fordi jeg haaber, at De vil bønære mig, vil blive min Hustru. Min tilkommende Hustrus Moders Naavn er mig hellig."

Den unge Pige gyfte tilbage for den dybe Afgrund, der aabnede sig for hendes Fødder. Hun begyndte nu ogsaa at forstaa, at Melcombe af hende forlangte Prisen for sin Tausch.

"Jeg elsker Dem, Dolores," sagde han. "Jeg har flere Gange talt til Dem om min Kjærlighed og beviist Dem den ved min Hensynsfuldhed lige over for Deres Moder. — En Kløft stiller Dem fra hende, som De kun kan slaa Bro over ved at modtage min Haand. — Som min Hustru kunde De daglig se hende og være sammen med hende uden at opvække Mistanke. — Bønære De ikke min Bønner, saa kan jeg ikke mere indstaa for —"

"Giv mig Betænkningstid — kun i nogle Dage," bad den stælvende Pige.

Melcombe hørte disse Ord med demonisk, triumferende Glæde.

"Jeg vil besøge Dem i Morgen Aften og forny min Bejlen," sagde han. "Da jeg ogsaa er indbudt til Middag, maa jeg forlade Dem, stjont jeg vilde foretrække at følge Dem hjem."

Han kaldte paa en forbifjørende Bogn, hjalp Dolores ind og gav, efter at Elsiebeth var fulgt efter sit Hertsab, Kussen deres Adresse.

"Indtil i Morgen Aften," sagde han endnu til Afsked og ilede under sin Paraply over den store Plads."

"Det har truffet sig heldig," tænkte han. "Uden at forraade Queenie har jeg fundet det Vaaben, hvormed jeg kan tvinge Dolores til at indvillige. — Hun maa give mig sit Ja i Morgen Aften, og i Løbet af næste Uge vil hun være min Hustru."

XLIII.

Lordens Fortvivlelse.

Bigtigheden af den i Grosvenor Square gjorte Opdragelse overvældede Dolores og beredte hende en søvnløs Nat. Hun var forvirret og kunde ikke blive klar over sine egne Tanker.

Hun havde hidtil været af den Mening, at hendes Moder var en fattig Lærerinde, og havde haabet at kunne arbejde for hende, pleje hende og stabe et bestemt Hjem for hende, i hvilken de kunde leve sammen, og det vilde blive forundt

hende at lette og forfjerne en sørgelig, besværlig Tilværelse. Og nu opdagede hun, at alt dette havde været en Indbildning. Hendes Moder var en højslaaende Dame, en Lord's Hustru, Hertskeinde i fyrstelige Huse, den sejrede og tilbedte i de høje Kreds, havde endnu et Barn, en Dreng, som var Krøvel til et stort Naavn og umaalige Rigdomme. — Men den Høje hoorpaa hendes Moder stod var farlig; en Høje Pust kunde sigte hende ned.

"Disse Tanker og Mindet om Melcombes truede Bejlen forjog den beroligende Sønn fra den unge Piges Djele. Melcombes Hænder laa hendes Moders Sit'erhed og Høje ja maaste hendes Liv, og han forlangte hende, Datteren, for Pris for sin Tausch."

"Endnu i Morges," tænkte Dolores, "spølte jeg uendelig Agtelse for ham. Men nu er den forfunden, og jeg erkjender hans lave egenkærlige Tankemaade, gjenemfakt hans Karakter. Og ham skal jeg nu tage til Høgtefælle, jeg forsage min Kjærlighed til en adel Mand? — Dette er den eneste Nedring for min Moder, — vil det ikke oversteige mine Kræfter?"

Da Elsiebeth tidlig om Morgen kom ind i sit Hertsabs Sovestue, fandt hun hende bleg og svag. Hun solte sig ude af Staud til at staa op til sædvanlig Tid og tage fat paa sit besværlige Dagværk.

Blidt og smukt lod den gamle Pige sin syge Frøken den opmærksomste Pleje blive til Del, tilberedte omhyggelig de tarvelige Frokost og glædede sig over at den smagte hende. Den Dagligtuen var gjenvarmet, hjalp hun Dolores med at klæde sig paa og førte hende derpaa hen til en blød Lænestol ved Kammeren.

"Saa Frøken," sagde hun; "De kan her fra naa Klokketragten uden at staa op og kan kalde Pigen ind, naar De behøver noget. Da De nu sidder godt, vil jeg gaa ud og indhylle Dem hos Deres Clever, for at de ikke skulle komme forgjæves herhen. De behøver ikke at skrive, jeg kan lige saa godt besøge det mundtlig."

Dolores tog imod dette Forslag, og Elsiebeth gik, efter at hun endnu havde påklagt Madam Douglas fra Tid til anden at se efter den syge.

Men Bertinden havde netop den Morgen saa meget at bestille, at hun ikke havde et Øjeblik tilovers til at se op til sin logerende.

Saaledes sad Dolores ganske alene, dybt herjunken og mørk Grublen. Hun var hoiv som en Statue, havde mørkt Klæde om sine mørke Djele, og hendes Ansigt viste tydeligt Spor af stærke Skjætelampe.

Hun hørte uden Deltagelse enhver Lyd og lagde derfor heller ikke Mærke til, da en Drosche kjørte op for Gadebredden at denne blev aabnet og lukket, at der kom sagte Fjed op af Trappen, og at hendes egen Dør blev lukket op. Fortid baet hjer Stemme nævnte hendes Naavn, sprang hun op og hilf sin Moder med et Glædeskrig.

Lady Glenmorris omsvøbte og kyssede hende og lagte med Bedrøvelse, hvor bleg og lidende hun saa ud.

"Er du syg, min Yndling?" spurgte hun angstelig.

"Nej, jeg er ikke," svarede Dolores og forsøgte at smilte. "Jeg har kun sovet daarligh i Nat. — Men tag Plads ved Kammeren, kjære Moder. Du ser faa rask og munter ud, tilføjede hun med et uvilkaarligt Suk."

"Jeg er ogsaa lykkelig," sagde Moderen, idet hun to sit Tøj af, "saa lykkelig, som jeg overhovedet kan være. Je har fri i Dag, og vil blive hos dig, mit Barn. Du maa lade Elsiebeth sige dine Timer af. Da jeg endnu vilde træff dig hjemme, vilde have dig helt for mig selv, er jeg kommet saa tidlig."

Hun satte sig i Sofaen og trak pnt sin Datter ned til sig, idet hun sagde:

"Jeg kom nok lige i rette Tid for at pleje, dig mit Stat? Du ser bleg og daarligh ud. Jeg er bange for, at du arbejder for strengt og gaar for lidt ud i den friske Luft. D ligner en Skygge, og jeg vil derfor heller ikke mere tillade at du underviser; du maa opgive dine Clever, Dolores, og det endnu i Dag."

Hun trykkede det lille, trætte Hoved op til sig og kyssede det smt.

"Men jeg kan da ikke opgive mine Timer," svarede Dolores efter en kort Vaufe med sagte Stemme. "Du glemmer, Moder, at jeg forlod Grey Sankt Maurs Hus mistede mine Rentepenge, at jeg maa arbejde for mit Liv og Ophold."

"Det er ikke nødvendigt, for jeg har Penge nok til at kunne betride dine Fornødenheder. Du maa ikke længe vægre dig, Dolores, du maa lade mig sørge for dig. Du er min Datter, og det giver mig den Forrettighed at underhold dig af mine Midler, og det er din Pligt at adlyde mig. Je taaler ikke, at du arbejder længere."

"Men ho vad skal jeg fordrive Tiden med? Hvis jeg heller intet Arbejde havde mere, vilde denne Bolig snart blive mig et Fængsel, mit Liv mig snart til Byrde. — Hvis jeg al tid kunde være hos dig, Moder —"

"Al, hvis det kun var muligt! Dit Liv er haardt og glædetomt, Dolores, men det er fredeligt sammenlignet med mit. Andres Brøde overskygger vel din Tilværelse, men du piner ikke af Selobedrelser; ingen Grindring om et skædeligt Fortid formørker dine Dage og gjør dine Natter søvnløse. Den bitreste Smerte volder unyttig Anger, og den kjender du ikke."

"Nej, lige saa lidt som du, Moder."

"Jeg?" svarede Moderen med forværret Ansigt. "D Dolores, jeg ved, hvor ondt bitter Anger gjør. Den gnaede skult, lig en Gris, uophørlig paa mit Hjerte! Al, naar jeg blot turde betrø mig til dig."

Hun tav fortraklet over, at hun selv havde røbet sig Den unge Piges bløde Hænder klappede hendes Kinder, idet hun sagte hviskede:

"Moder, jeg ved alt!"

"Gifford Melcombe har fortalt dig det alt sammen? — Stammede Lady Glenmorris blegende. — Han har vove

(Fortsettes.)